

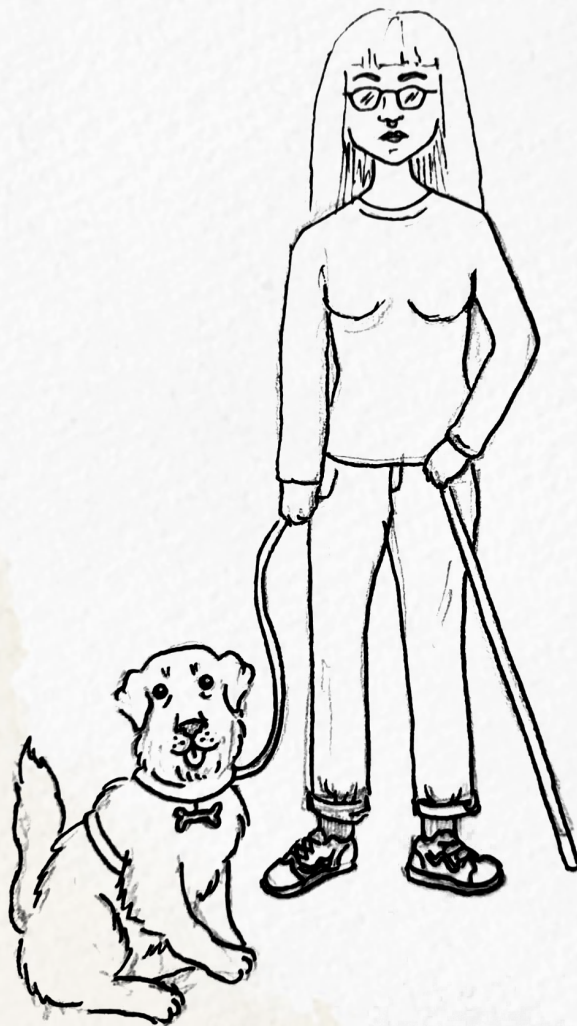
7° ΕΦΗΒΙΚΟ ΚΥΝΗΓΙ ΘΗΣΑΥΡΟΥ
ΡΕΘΥΜΝΟ 2025

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΔΙΑΦ
ΟΡΟΙ •
ΑΔΙΑΦ
ΘΟΡΟΙ

ΜΕΡΟΣ 1^ο

Η Ρούσα είναι ένα κορίτσι 16 ετών με κοκκινόξανθα λαμπερά μαλλιά και αλαβάστρινη επιδερμίδα. Από τα πρώτα της κιόλας βήματα, λάτρευε να κάθεται και να παρατηρεί τα πάντα γύρω της. Οι μυρωδιές, τα αρώματα, οι ήχοι, η κίνηση, των πραγμάτων τη γέμιζαν ενθουσιασμό. Είχε μια μεγάλη δίψα για το πώς δημιουργείται και πώς λειτουργεί το κάθε τι. Έτσι γεννήθηκε και η μεγάλη της αγάπη αργότερα για τη φυσική και τη βιολογία. Ένα σοβαρό ατύχημα όμως της προκάλεσε μη αναστρέψιμη βλάβη στο οπτικό νεύρο με αποτέλεσμα να χάσει σταδιακά την όρασή της. Προσπαθώντας να προσαρμοστεί στα νέα δεδομένα της ζωής της περνώντας μέσα από μεγάλη χρονική περίοδο «πένθους», απογοήτευσης και θυμού, διαπίστωσε ότι μέσα από την εκπαίδευση για ανάπτυξη δεξιοτήτων ανεξάρτητης διαβίωσης και την επέκταση δεξιοτήτων κινητικότητας-προσανατολισμού μπορούσε να ακούσει και να διακρίνει ήχους, ακόμα τον ήχο μιας καρφίτσας από απόσταση.

Ο Φώτης είναι ένα αγόρι με τεχνητά μέλη. Φοιτά στο Λύκειο Ρεθύμνου. Έχασε τα δύο του μέλη σε κάποιο ατύχημα. Η ζωή του κινδύνευσε, ωστόσο κατάφερε να ζήσει παρά την απώλεια των κάτω άκρων. Η τραυματική για αυτόν εμπειρία, είχε ως αποτέλεσμα να εκτιμήσει το δώρο της ζωής, να εξελίξει τα χόμπι του και να αντιμετωπίσει τη ζωή με θετική προσέγγιση.

-Μπάχ έτοιμος; Πάμε!! Ξεκινάμε για την απογευματινή βόλτα μας στην παραλία!!
Είπε η Ρούσα στον αγαπημένο συνοδό της τον Μπάχ το κάτασπρο λαμπραντόρ.
Ο Μπάχ κούνησε την ουρά του, γάβγισε χαρούμενα πλησίασε την Ρούσα και περίμενε να ακούσει το χτύπο του άσπρου μπαστουνιού σύνθημα «Ξεκινάμε»!!
-Κοίταξε Μπάχ άκουσε τη θάλασσα πόσο γλυκά τραγουδάει!! Είναι ήρεμη και ζεστή!!
Ε!! που πας; Γιατί γαβγίζεις; Που θέλεις να πάμε....Περίμενε...
-Καλησπέρα σας!! Τι όμορφος που είσαι. Δικός σας είναι ο σκύλος;
Είμαι ο Φώτης πηγαίνω στη **Β΄ Λυκείου στο 2ο Λύκειο** και έρχομαι συχνά εδώ στην παραλία στο βραχάκι τα απογεύματα και ψαρεύω. Μου αρέσει με ηρεμεί ειδικά μετά την προπόνηση.
-Εγώ είμαι η Ρούσα. Τι σύμπτωση πηγαίνω και 'γω **Β΄ Λυκείου στο 4ο Λύκειο**.
Η απογευματινή βόλτα στην παραλία είναι η αγαπημένη βόλτα τόσο εμένα όσο και του Μπάχ. Δεν μπορώ να καταλάβω όμως τι έπαθε σήμερα τι τον ανησύχησε και άλλαξε πορεία.
-Χα χα! μάλλον ξέρω, το πόδι μου που είναι ατσαλένιο και αντανakλά από τον ήλιο που πέφτει πάνω του στο βραχάκι που κάθομαι και ψαρεύω.. Έγινε βιονικός βλέπεις μετά από ένα ατύχημα που είχα με το μηχανάκι. Ήμουν αθλητής δρομέας στο στίβο στα 100 μέτρα. «**Άνεμο**» με φώναζαν οι φίλοι και οι προπονητές μου. Όμως ακόμα με φωνάζουν «**Άνεμο**» γιατί δεν τα παράτησα συνεχίζω δυνατά την προπόνησή μου με τις οδηγίες του γιατρού, του φυσιοθεραπευτή και του προπονητή μου και κάνω και πολύ καλό χρόνο.
Εσύ έχεις κάποια εξωσχολική δραστηριότητα;
-Φυσικά από μικρή πηγαίνω στο ωδείο. Είμαι ένα από τα αηδόνια της χορωδίας της Δημοτικής Φιλαρμονικής. Και μετά από την εκπαίδευση που έκανα για την ανεξάρτητη διαβίωσή μου η ακουστική μου αντίληψη εξελίχθηκε πάρα πολύ γιατί όπως καταλαβαίνεις τη χρησιμοποιώ περισσότερο. Αυτό με βοηθά πολύ στη μουσική και τώρα μαθαίνω και φλάουτο.
-Στην επόμενη συνάντηση να το φέρεις μαζί σου.
-Εννοείται στις παρέες των φίλων μου πάντα στο πρόγραμμα υπάρχει τραγούδι και χαλάρωση με τις μελωδίες που παίζω στο φλάουτο.
Ακούω κάποιους να έρχονται με γρήγορο και έντονο βηματισμό.
-Όχ αυτά τα παιδιά που έρχονται πηγαίνουν στη **Γ΄ Λυκείου στο Λύκειό μου**.
Είναι μια ομάδα τριών ενοχλητικών που συνεχώς βρίζουν και κοροϊδεύουν.
-Έρχονται προς το μέρος μας φωνάζει η Ρούσα ανήσυχη. Μπαχ κοντά μου όλα καλά.
-Βρε βρε τα παιδιά!! Ο Φώτης με το κορίτσι του. Ο κουτσός με την τυφλή.
Ευτυχώς που έχεις το σκύλο και πας καμιά βόλτα ε; λέει ειρωνικά ένας από την τριανδρία.

-Σταματήστε επιτέλους, δεν ντρέπεστε; Δεν σκέφτεστε τίποτα; Φώναξε άγρια ο Φώτης .

-Γιατί τι θα μας κάνεις; Εσύ δεν μπορείς να πάρεις τα πόδια σου. Θα μας δείρεις χαχα!!

Ο Μπαχ άρχισε να τους γαβγίζει αγριεμένα. Η τριανδρία άρχισε να πετά πέτρες και γελώντας ρώτησαν τη Ρούσα αν έχασε και τη φωνή της από το φόβο της και δε μιλάει.

Τότε η Ρούσα άρχισε να τραγουδά τον «**Ερωτόκριτο**» με την υπέροχη φωνή της. Οι «μάγκες» σάστισαν προς στιγμή, κοκκίνησαν, αλλά γρήγορα γύρισαν στον κακό τους εαυτό του χλευασμού και της κοροϊδίας.

Γύρισαν να φύγουν όμως αυτή τη φορά ο Φώτης με τα φτερά του «**Ανέμου**» στα πόδια του τους κυνήγησε τους έπιασε προειδοποιώντας τους ότι την επόμενη φορά αν συναντηθούν να στρίψουν γωνία.

Η Ρούσα ευχαρίστησε το Φώτη που την προστάτευσε και του είπε ότι δυστυχώς δεν ήταν η πρώτη φορά που τους συναντούσε.

-Δεν σου κρύβω Φώτη, την πρώτη φορά που τους συνάντησα και δέχτηκα την επίθεση τους μια βδομάδα δεν ήθελα να συναντήσω άνθρωπο.

Κλείστηκα στο δωμάτιο μου και έκλαιγα. Η συνεδρία μου με την ψυχολόγο, η ενημέρωση από τη Διευθύντρια του Σχολείου για τη βαθμολογία στα διαγωνίσματα της Ιστορίας και των Αρχαίων που είχα γράψει, τα μηνύματα συμπαράστασης των συμμαθητών μου με έκαναν να χαμογελώ και πάλι και να βλέπω τα πράγματα διαφορετικά. Ένιωσα δυνατή και αποφασισμένη να προχωρήσω με αισιοδοξία στους στόχους μου για τη ζωή.

Όταν γύρισα στο Σχολείο και μπήκα στην αίθουσα σείστηκε ο τόπος από το καλωσόρισμα των συμμαθητών μου. «**Παρέα χωρίς το Αηδόνι δεν υπάρχει**»

Είδα με τα μάτια της ψυχής μου την αγάπη τους και έδωσα υπόσχεση στον εαυτό μου ότι δεν θα επιτρέψω σε κανένα να με λυγίσει ξανά.

-Συμφωνώ απόλυτα μαζί σου Ρούσα. Ξέρεις και γω μετά το ατύχημα μέχρι να σταθώ στα πόδια μου πέρασα πάρα πολλά. Απογοήτευση, πόνους, κλάμα...

Νόμιζα, ότι χάθηκαν όλα τα όνειρά μου και θα ήμουν ένας άχρηστος. Όμως μαζί με την αγάπη και τη στήριξη των δικών μου ανθρώπων και φίλων κάθε μέρα εκτός από τα φάρμακα και τις θεραπείες έπαιρνα και μια δόση **ΑΓΑΠΗΣ** και **ΚΑΤΑΝΟΗΣΗΣ** και από ανθρώπους που δεν γνώριζα και όλο αυτό το κοκτέιλ ήταν η τοπ θεραπεία.

Γιατί γινόμεουν όλο και πιο δυνατός σωματικά και ψυχικά και προσπαθούσα -προσπαθούσα και δεν εγκατέλειψα στιγμή τον αγώνα μου. Έπαθαν πλάκα οι θεραπευτές και ο προπονητής μου με την εξέλιξη μου μέχρι που πήρα και το πρώτο

μου μετάλλιο ασημένιο στους Para Olympics και ετοιμάζομαι τώρα και για το πανευρωπαϊκό. Δεν χάθηκαν τα όνειρα βλέπεις, μόνο που θέλουν περισσότερη προσπάθεια.

-Όμως Φώτη μου αλήθεια πες μου ποιος άνθρωπος δεν έχει αδυναμίες που δεν φαίνονται όπως οι δικές μας και απογοητεύεται, πέφτει, σηκώνεται, εγκαταλείπει την προσπάθεια, δυναμώνει και ξεκινά πάλι μέχρι να πετύχει το στόχο του;

Γιατί θεωρώ ότι ο στόχος όλων των ανθρώπων είναι κοινός.

ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ ΣΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ ΝΑ ΤΟΝ ΑΓΑΠΟΥΝ ΜΕ ΤΙΣ ΔΥΝΑΤΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ ΤΟΥ και να έχουν μια ευτυχισμένη ζωή με αγάπη και γαλήνη.

-Λοιπόν Ρούσα ξέρεις τι σκέφτομαι; Να βρούμε και άλλους που έχουν εμπόδια όπως εμείς ή άλλες δυσκολίες και έχουν καταφέρει να ανακαλύψουν τις δυνάμεις τους εκτός από τις αδυναμίες τους να κάνουμε μια ομάδα «**Αναπήρωες**» και να δείξουμε μέσα από μια δράση στην τριανδρία και στους όμοιούς τους ότι με το μίσος, το θυμό και την κοροϊδία πόσες πραγματικές χαρές χάνουν από τη ζωή.

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΜΑΣ: Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΜΕ ΑΓΑΠΗ -ΣΕΒΑΣΜΟ -ΑΠΟΔΟΧΗ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΚΟΜΑ ΠΙΟ ΩΡΑΙΑ.

Συνεχίζεται....